

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.834 van 19 december 2008
in de zaak XII**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 26 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 21 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 2 september 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STALMANS, die loco advocaat R. VANHOYLAND voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat M. JOTTEN, die loco advocaat E. MATTERNE voor de verwerende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2006 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 augustus 2008 wordt de aanvraag om

machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de minister onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 2 september 2008 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11.02.1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid is, aanbevelingsbrieven voorlegt, een blanco strafregister heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is en een arbeidscontract voorlegt, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.03.2001 verviel toen tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 12.02.1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 16.03.2001 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 25.04.2001. Op 22.05.2001 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 06.06.2001. Betrokkene diende uiterlijk op 06.07.2001 het grondgebied te verlaten doch hij besloot dit niet te doen en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000) Het beroep ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie werd verworpen op 28.01.2003 (Raad van State, arrest nr. 115.142).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22/12/1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt gedoogd werd door alle Belgische administraties. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Om die reden vormt de bewering dat de redelijke termijn overeenkomstig de bepalingen van het EVRM ruimschoots overschreden is geen grond voor regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of

bestrafning, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene verwijst naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden als die van betrokkene een positieve beslissing werd afgeleverd. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient aan te vragen in New Delhi, dient er opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Regelmatig zijn er Bengalezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de afstand. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengalese burgers. (...)

Op 2 september 2008 ontvangt de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 16.03.2001
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.05.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)

2. Rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift *“de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 21.08.2008 aan verzoeker ter kennis gebracht te schorsen en verzoeker in het bezit te stellen van een voorlopige verblijfsvergunning”*.

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een voorlopige verblijfsvergunning. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.2 De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift *“de beslissing dd. 21.08.2008, houdende bevel tot het verlaten van het grondgebied met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend op latere datum nietig te verklaren”*. De Raad stelt vast dat de beslissing van 21 augustus 2008 geen bevel tot het verlaten van het grondgebied met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betreft en dat integendeel de gemachtigde van de minister met deze beslissing de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de minister onontvankelijk verklaart. De Raad stelt tevens vast dat ten aanzien van verzoekende partij geen beslissing houdende bevel tot het verlaten van het grondgebied met beslissing tot

terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd genomen en dat integendeel aan verzoekende partij op 2 september 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B werd afgeleverd.

Uit de aanhef van en de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en uit de bijgevoegde beslissing van 21 augustus 2008, wat de beslissing van 21 augustus 2008 betreft en uit de aanhef van het verzoekschrift en uit de bijgevoegde beslissing van 2 september 2008, wat de beslissing van 2 september 2008 betreft, blijkt voldoende duidelijk dat het voorwerp van zowel het beroep tot nietigverklaring als de vordering tot schorsing zowel de beslissing van 21 augustus 2008 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B van 2 september 2008 is. De Raad zal zich dan ook beperken tot de wettigheidstoetsing van voormelde beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat de eerste bestreden beslissing betreft omdat haar motivering in feite en in rechte manifest ontoereikend is, aangezien de bestreden beslissing gelet op het door de verzoekende partij aangehaalde recht op privéleven en de door haar geschetste feitelijke omstandigheden onvoldoende is gemotiveerd, waardoor zij wordt verhinderd de motivering van de bestreden beslissing te doorgronden, te toetsen en te onderkennen.

Ter adstructie van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Eerste Middel:

Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat gelet op het aangehaalde recht op privé leven en de geschetste feitelijke omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Deze absentie verhindert verzoeker de motivering van de bestreden beslissing te doorgronden, te toetsen en te onderkennen.

Dat men zonder hierover klaarheid te brengen, niet kan spreken van een afdoende motivering.

Aangezien de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze genomen heeft zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvST, X, nr. 110.071, 6 september 2002, RVST X, nr. 132.170 21 juni 2004).

De raad voor Vreemdelingen betwisting is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvST, nr. 101.624 7 december 2001 aangehaald door Raad voor Vreemdelingenbetwisting, 22 oktober 2007 nr. 2851 in de zaak 13451/IIde kamer).

Dat in casu namelijk zijn jarenlange verblijf en precare omstandigheden wel degelijk volstonden om te spreken van buitengewone omstandigheden.

Dat de toestand in Bangladesh niet zonder risico is en bovendien is het zo dat de huidige toestand niet zonder meer veilig te noemen is.

Dat er inderdaad gelijkaardige dossiers zijn waar er inderdaad wel positief gevolg werd gegeven aan de aanvraag tot verblijfsmachtiging sensu artikel 9, al. 3 Vreemd. Wet.

Dat het aan de overheid is ter zake stukken bij te brengen.

Dat men bovendien niet zonder meer kan verwijzen naar de voorgaande asielprocedures.

Dat bovendien verzoeker de buitengewone omstandigheden erg gedetailleerd en uitgebreid omschreven heeft in zijn aanvraag.

Dat uitdrukkelijk werd gemotiveerd in respect en in het licht van de omzendbrief ter zake.

Dat verzoeker bovendien terecht schikkingen kan treffen in zijn leven en dat verder ontwikkelen indien rekening wordt gehouden met het tijdsverloop dat de behandeling van zijn asiel en regularisatieaanvraag kende.

Dat hem dit niet kan worden verweten en de bestreden beslissing kan het evenmin zomaar negeren.

Aangezien de rechtspraak inzake duidelijk is.

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene aantoont dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren om de bedoelde vergunning te vragen in haar land van herkomst of in een land waar haar verblijf toegestaan is. Het uitzonderlijke karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet worden onderzocht door de overheid voor elk geval apart. Het is geen vereiste dat deze omstandigheden niet te voorzien zijn en het is zelfs niet uitgesloten dat zij gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die ze inroept, voor zover dit gedrag blijk geeft van een normale voorzichtigheid en achtzaamheid en niet overkomt als een bewust manoeuvre om de desbetreffende persoon in een moeilijk parket te brengen bij repatriëring. In casu kon de verzoekster, wanneer zij haar asielaanvraag indiende, voorzien dat het onderzoek een bepaalde tijd zou duren en het kan haar niet worden verweten dat zij van die tijd heeft geprofiteerd om een beroepsopleiding te verwerven. Zij zit momenteel in het laatste jaar van de studiecycclus waaraan ze is begonnen. Uit de kwestieuze beslissing blijkt niet dat zij voortkomt uit een adequaat onderzoek van de in dit opzicht door de verzoekster aangevoerde feiten R.v.St. (15e k.) nr. 99.424, 3 oktober 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 8-9, 201; , Rev. dr. étr. 2001, 500.

Ook al is het waar dat de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van het samenwonen in het kader van een duurzame relatie en de omzendbrief van 15 december 1998 betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 Vreemdelingenwet slechts wetstoelichtingen vormen en dat zij de draagwijdte van de wetgeving niet mogen wijzigen, toch vormen zij daarom niet minder gedragsrichtlijnen die de tegenpartij heeft opgesteld voor het onderzoeken van de aanvragen tot verblijfsvergunning op basis van het samenwonen en de tegenpartij heeft het deugdelijk geacht een ruime bekendheid te geven aan deze gedragsrichtlijnen door de publicatie ervan in het Staatsblad, ook al vond deze publicatie plaats in het deel van de 'officiële berichten'. De tegenpartij kon in deze omstandigheden het bestaan van deze omzendbrieven in de motivering van de aangevochten beslissing niet negeren, en in de veronderstelling dat - met het risico het legitieme vertrouwen van de burger te schokken - zij zou hebben gemeend de aanwijzingen van de omzendbrieven niet te moeten volgen en te moeten weigeren te vermoeden dat er buitengewone omstandigheden bestaan, komt het haar toe de redenen daarvoor uitdrukkelijk te formuleren wanneer de verzoeker wel degelijk voldeed aan de meeste door deze documenten opgelegde voorwaarden en wanneer hij, wat betreft zijn opvang, een

waarborg gaf die gelijkwaardig is aan die welke de omzendbrief voorziet. Bij gebrek aan enige aanwijzing daaromtrent in de aangevochten akte is het middel ernstig R.v.St. nr. 102.891, 24 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (31 juli 2002);, Rev. dr. étr. 2002, afl. 117, 126, noot.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. R.v.St. (14e k.) nr. 167.847, 15 februari 2007 <http://www.raadvst-consetat.be> (28 mei 2008);, T.B.P. 2008, afl. 5, 308"

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht in het eerste middel, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de

aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing niet in haar uiteenzetting betreft, doch enkel verwijst naar elementen die samenhangen met de eerste bestreden beslissing en derhalve niet uiteenzet op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door verzoekende partij ingeroepen rechtsregels schendt. Daar waar het eerste middel op de tweede bestreden beslissing betrekking heeft, is het derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van haar aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 december 2006 met betrekking tot de buitengewone omstandigheden het volgende uiteengezet:

“Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst kan verzoeker de aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat dan nog moet vastgesteld dat verzoeker de aanvraag conform art. 9 par. 2 Vr.Wet zou moeten indienen op de Belgische Ambassade te New Delhi (India), zijnde duizenden kilometers van zijn geboorteland Bangladesh.

Dat dit systeem van art. 9 compleet achterhaald is en stamt uit de tijd dat arbeidskrachten naar België werden overgeheveld om te komen werken in de mijnindustrie.

Dat men thans met een andere migratiestroom te maken heeft en zodoende de oude regels niet meer kunnen worden toegepast.

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden invoeren.

Ten tweede heeft verzoeker reeds onafgebroken verbleven in ons land sedert februari 1999. Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001,219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°; J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, p. 106 + bijlagen).

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen gelet op de feitelijke antecedenten.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofdte van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Dat naar andere dossiers dient verwezen waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd.

Dat de elementaire rechtsprincipes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Ten vierde dient gewezen op het feit dat verzoeker alhier is tewerkgesteld en zodoende arbeidsrechtelijke verplichtingen heeft na te komen als werknemer. Dat zodoende niet van hem kan verwacht worden dat hij zijn arbeidsbetrekking opgeeft enkel en alleen om elders een papieren aanvraag in te dienen, dit dan nog in het elektronische tijdperk waarin wij leven.

Dat verzoeker reeds meer dan zeven jaar tewerkgesteld is door een zeer respectabel bedrijf in Hasselt.

Dat dit de enige echte realiteit is en dat alle andere overwegingen daaraan geen afbreuk doen.

Dat verzoeker reeds meer dan zeven jaar in zijn eigen levensonderhoud heeft voorzien.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“Het feit dat betrokkene sinds 11.02.1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid is, aanbevelingsbrieven voorlegt, een blanco strafregister heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is en een arbeidscontract voorlegt, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.03.2001 verviel toen tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 12.02.1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 16.03.2001 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 25.04.2001. Op 22.05.2001 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 06.06.2001. Betrokkene diende uiterlijk op 06.07.2001 het grondgebied te verlaten doch hij besloot dit niet te doen en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Het beroep ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie werd verworpen op 28.01.2003 (Raad van State, arrest nr. 115.142).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22/12/1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt gedoogd werd door alle Belgische administraties. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Om die reden vormt de bewering dat de redelijke termijn overeenkomstig de bepalingen van het EVRM ruimschoots overschreden is geen grond voor regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene verwijst naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden als die van betrokkene een positieve beslissing werd afgeleverd. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient aan te vragen in New Delhi, dient er opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Regelmatig zijn er Bengalezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de afstand. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengalese burgers.”

Betreffende de eerste bestreden beslissing betreft de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het eerste middel verschillende elementen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de eerste bestreden beslissing “gelet op het aangehaalde recht op privé leven en de geschetste feitelijke omstandigheden (...) onvoldoende wordt gemotiveerd”, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij dit recht op privéleven stoelt noch verduidelijkt naar welke feitelijke omstandigheden zij verwijst en zodoende eveneens niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing in het licht van dit recht op privéleven en deze feitelijke omstandigheden onvoldoende is gemotiveerd. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat haar jarenlange verblijf in België wel degelijk volstaat om te spreken van buitengewone omstandigheden, dat de toestand in Bangladesh niet zonder risico is en de huidige toestand niet zonder meer veilig te noemen is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die op generlei wijze gestaafd worden.

De verzoekende partij maakt derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat een langdurig illegaal verblijf op zich geen uitzonderlijke omstandigheid vormt (cfr. RvS 5 april 2005, nr. 142.784) en dat, gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, de gemachtigde van de minister niet

‘verder’ dient te motiveren waarom hij de lange verblijfsduur van verzoekende partij in België niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat er gelijkaardige dossiers zijn waar er wel een positief gevolg aan de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat het aan de overheid is om ter zake stukken bij te brengen, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk en uitgebreid wordt ingegaan op het door de verzoekende partij opgeworpen element van het bestaan van andere gelijkaardige dossiers, dat met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gesteld wordt dat het aan de verzoekende partij is om de overeenkomsten tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat ze gelijkaardig is, aan te tonen dat de verblijfsregularisatie van andere vreemdelingen niet ipso facto de regularisatie van de verzoekende partij met zich meebrengt, dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt en dat elk dossier individueel onderzocht wordt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van wat zij reeds in haar aanvraag had opgeworpen en er enkel aan toevoegt dat het aan de overheid is de stukken ter zake voor te brengen, zonder echter aan te geven waarop deze bewering steunt. De Raad wijst er nogmaals op dat de verplichting op de vreemdeling rust om in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat, zodat dient te worden benadrukt dat de bewijslast dienaangaande ligt bij de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat “*niet zonder meer (verwezen kan worden) naar de voorgaande asielprocedures*”, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing niet “zonder meer” naar de voorgaande asielprocedures wordt verwezen, maar dat tevens wordt onderzocht of in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

De verzoekende partij maakt derhalve ook met betrekking tot deze beide elementen op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister niet volstaat om de motieven te weerleggen en dat de gemachtigde van de minister in casu alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, zodat de door verzoekende partij aangevoerde grieven geenszins aannemelijk maken dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat “*uitdrukkelijk werd gemotiveerd in respect en in het licht van de omzendbrief ter zake*”, stelt de Raad vast dat niet te begrijpen valt waarin de grief van de verzoekende partij precies ligt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht, die richtsnoeren bevatten aangaande de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, geen enkel bindend karakter hebben ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in een omzendbrief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een onderdeel van twee arresten van de Raad van State citeert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke wijze deze arresten voor haar concrete zaak dienend zijn.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, ook al voert de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het eerste middel niet aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is met betrekking tot de door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet aangevoerde buitengewone omstandigheden betreffende artikel 3 van het EVRM en haar tewerkstelling, de bestreden beslissing ook op deze omstandigheden uitdrukkelijk en uitvoerig ingaat.

Uit het voorgaande blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de minister dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekende partij op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotype motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, omdat van de verzoekende partij niet kan verwacht worden dat zij na meer dan tien jaar zonder meer zou moeten terugkeren naar het land van herkomst en van het redelijkheidsbeginsel, omdat de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden en de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

Ter adstructie van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“Tweede middel:

Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat men van verzoeker als redelijke en zorgvuldige overheid niet kan verwachten dat hij na meer dan tien jaar zonder meer zou moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het tweede middel in het algemeen verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in haar uiteenzetting verwijst naar een

“redelijke en zorgvuldige overheid” en naar het redelijkheidsbeginsel. Daar waar de verzoekende partij een schending zou zien van andere beginselen van behoorlijk bestuur dan het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen deze rechtsbeginselen schenden. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Het tweede middel wordt derhalve louter met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel onderzocht.

Betreffende de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing niet in haar uiteenzetting betreft, doch enkel verwijst naar elementen die samenhangen met de eerste bestreden beslissing en derhalve niet uiteenzet op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door verzoekende partij ingeroepen rechtsregels schendt. Daar waar dit onderdeel van het tweede middel op de tweede beslissing betrekking heeft, is het derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het tweede middel louter stelt dat zij van een zorgvuldige en redelijke overheid niet kan verwachten dat zij na meer dan tien jaar zonder meer zou moeten terugkeren naar het land van herkomst. Op welke manier de overheid met betrekking tot dit element van langdurig verblijf in haar beslissing precies onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan, wordt niet uiteengezet.

Te dezen merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij niet reeds meer dan tien jaar in België verblijft. Op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing verbleef de verzoekende partij negen jaar in België, waarvan de laatste zeven jaar illegaal.

De gemachtigde van de minister stelt in de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de verzoekende partij sinds 11 februari 1999 in België verblijft, doch geeft aan dat dit element niet kan verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Ook wordt gesteld dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie.

De Raad benadrukt nogmaals dat een langdurig illegaal verblijf op zich geen uitzonderlijke omstandigheid vormt (cfr. RvS 5 april 2005, nr. 142.784).

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij reeds driemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en deze aanvraag telkens onontvankelijk werd verklaard en dat zij reeds voor de derde maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat door de bestreden beslissingen van de verzoekende partij “zonder meer” verwacht wordt dat zij moet terugkeren naar haar land van herkomst, temeer gezien zij weet dat zij reeds zeven jaren illegaal in België verblijft.

De verzoekende partij maakt in haar uiteenzetting van het tweede middel niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding en maakt dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk.

De Raad wijst er nogmaals op dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing tevens blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België, deze zorgvuldig heeft onderzocht en afgewogen en aldus tot de eerste bestreden beslissing kwam binnen de appreciatiebevoegdheid die hem in deze toekomt. De verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de minister op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen, waaronder het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België, geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad merkt nogmaals op dat de verzoekende partij de buitengewone omstandigheden niet mag verwarren met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. In de eerste bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.